

ס' חיעון א' זהה 3

הלא אמרנו כי אקי רקלובות תליזין אסור בפסילותות. וצל-פָּן כי יחתא איש, לא יטהר לבו יפה ברכבר שפטים לבד, שאמר בינו ולפטל "חטאתי", לא אוסף עוד", אבל בששותו משעה גדוול צל דבר חטא, לקשת מפקלאותיו עתודים וטלום לבנייהם אל שביתה פגון אל פגון וכל השעתה הקתוב בארכנבי החוטאים, מתוך כל השעתה הנדול ההוא ישבע בונפָּשׂו רע החטא ונפגע ממו פעם אחרית.

ונוד נוטיף רכרים של צד תפשטי, ונאמר כי מעה השרש צננו האל להזכיר לעוזם מהרכרים שלב בני אדם חומרם כמו הבר והינו וופת כדי שיימעו רר הלב יומר אם קצק בהם, ולצני מיב להכיא ממוץ קמחו אשר ציניו ולפלו צליין כל הימים. ועוד יש התעוררות אחר לב בארכן הפתחות מצד הרמיון שగוף האדם והבמה ירמו בכל צניניהם, לא ימסלקה רק שבעה גפן תשלל ולא בזעה. ובquoות גופ האדם יואר מגרר משקל בעת מטה, יש לו לדעת שגנום בצת

זהיא בוגר הפתחות אסור שלא יסלקם נק הוא לבדו. ועל פן גאטנה לקשת גופו בשר כמו שהוא ולרביאו אל המוקום הנבחר לעצמי השכל ולשרפו שם, ולהשכים זכרו, קליל ייחיה, לא יזכיר ולא יפרק ממת גופו, כדי לציר בלבו ציור סוק של אגנו של גופו בILI של אבד ובטל לנגןוי וישמח בקהלו בנטש השכלת שגנונו האל שהיה קימת לעוזם, ונעם לגוף השך צמה יש קיום בתחיה בטבחה בלהתו בעצמה, בלומר שיישמר מן הטעאה. ובזבזו בונפָּשׂו צייר זה, ינער מן מטה הרפה, והקטיחה התורה שבעשותה הגדור להזשה ובהתחלת עוזחו שייתנו מלבד ומגעש, תכפר אליו שגנותו. אבל הزادנות לא יספיק לכפרם דמיון זה, כי החטא בטעיד לא ינכח ברקיעוניות רכרים, שבט לנו כסילים (משל